

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

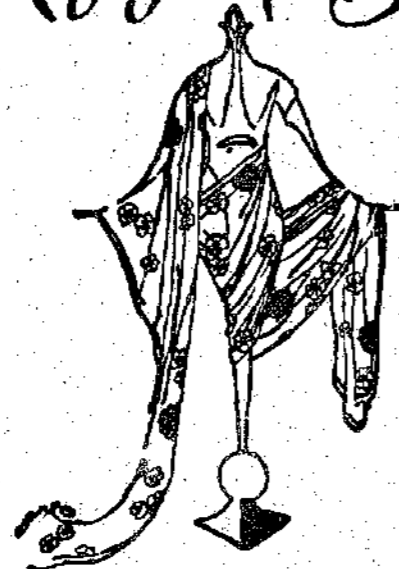
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Κ. ΡΩΤΑΣ—ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ 9

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1925
ΤΕΥΧΟΣ 19^{ον}
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΧ. 3

BETTY DAUSSMOND

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Λέγγερης

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 26-28

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ, ΚΟΜΦΕΤΟΠΟΙΪΑΣ, ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ ΚΑΡΑΜΕΛΛΩΝ & ΧΑΛΒΑΔΟΠΟΙΪΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΩΓΟΥ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1838

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ὁδὸς Πειραιῶς, Τηλ. 5-31

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ὁδὸς Καλαμῶτον 18, Τηλ. 8-71. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΦΡΟΥΤ' ΓΚΛΑΣΣΕ = ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΜΑΝΙΚΗ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
 ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ**

ΑΙΟΛΟΥ 122

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

— ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 12 — ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ ΑΡΙΘ. 6 —
 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1925

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
 ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ & ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ Θ. ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ
 ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ Κ. ΡΩΤΑΣ

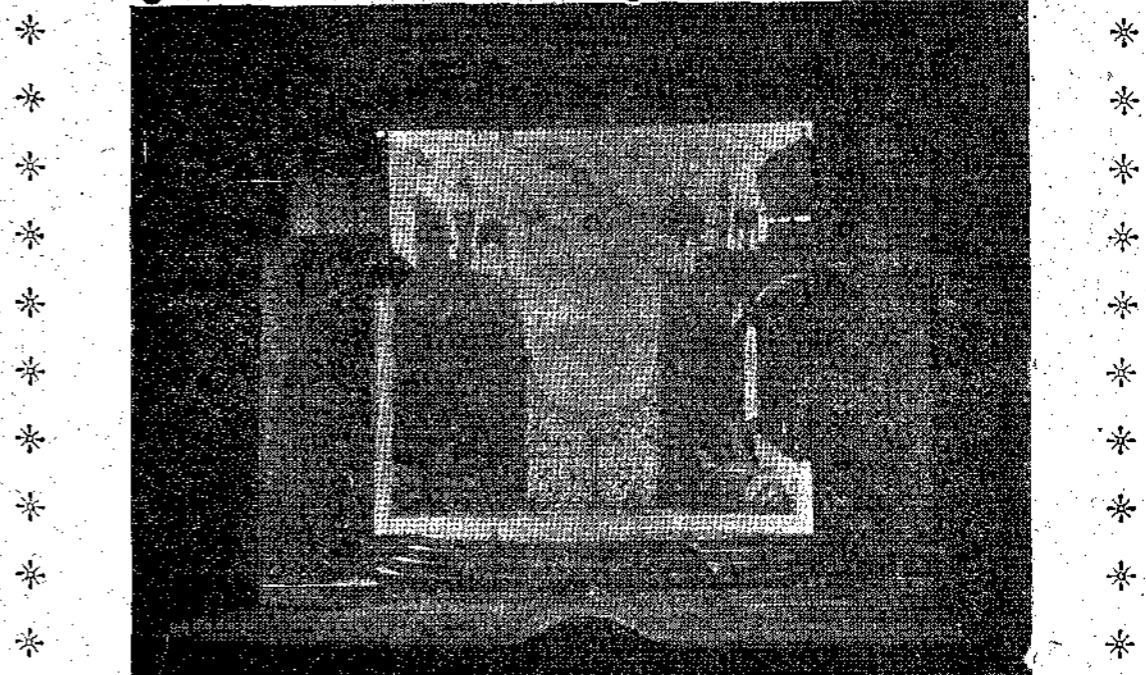

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ετησία Δραχμαὶ 100	Τιμὴ ἑκάστου φύλλου διὰ τὰς Ἀθῆ-	Δραχμαὶ 8
	Ἑξαμηνος 55	νας καὶ Πειραιᾶ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ετησία Γ. Δ. 50	Διὰ τὰς ἐπαρχίας	4
	Ἑξαμηνος 25	Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν	Γ. Δ. 1

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ ἢ ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ 6

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΠΑΝΟΣ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ

Ἡ σκηνὴ τοῦ σημερινοῦ θεάτρου, τείνουσα ν' ἀνταποκριθεὶ εἰς τὴν θεαματικὴν ἀπαιτησὴν τόσοῦ τοῦ εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας ὅσον καὶ τοῦ εἰς τὰ πλάγια καὶ εἰς τὰ ἀνώτατα τοῦ ὑπερώου καθημένου θεατοῦ χρησιμοποιούσα ἕξ ἴσου τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὸ χρῶμα, καὶ ταῦτα πολλὰκις ἐν κινήσει (θάλασσα ταραγμέ-

νη, πλοῖον, οὐρανὸς καταγίδος) καὶ ἀντιλοῦσα τὴν δυναμικότητα τῶν ποικίλων ἐναλλαγῶν τῆς μόνον ἀπὸ τὸ τεχνικὸν φῶς τοῦ κλειστοῦ χώρου, ἔχει καταστήσει δαιδαλώδης ἀλλὰ καὶ λεπτότατος ὄργανισμός, ζωντανὸν περιβάλλον τοῦ σημερινοῦ ἠθοποιοῦ, συνδεδεμένον μετ' αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς φάσεις τῆς δράσεως τῆ-

σύμφωνα προς την υπόθεσιν του έργου.

Από τὰς διαφόρους μεγάλας πόλεις τῆς Γερμανίας ἤρχισαν νὰ τὸν καλοῦν μὲ εὐνοϊκωτάτους ὄρους, οὗτος ὁμως προτίμησε νὰ μείνῃ πλὴν εἰς τὸ Βερολίνον ὅπου ἀπὸ πρόπερσιν διωρίσθη καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τῆς κρατικῆς ὀπερας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἠδύνατο νὰ ἐργάζεται καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, Ἀμβούργον, Δρέσδην, Λειψίαν καὶ φέτος τοῦ ἀπεδόθη ὁ τίτλος τοῦ γενικοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβούλου τῶν κρατικῶν θεάτρων τοῦ Βερολίνου.

Ἐχει ἤδη ὑπὸ τὰς διαταγὰς του κρατικῶν ἀτελιῆ με μεγάλους ζωγράφους ὡς βοηθοὺς του κ.λ.π.

Τὰ τελευταῖα του ἔργα εἶναι ἡ σκηνογραφίαις τῆς μοναδικῆς Ὀπερας τοῦ Μπετόβεν Φιντέλιο, ἣτις εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν τοὺς Ριέντσι τοῦ Ὀγοντούμφ, τὸ Πάρσιφαλ.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει μας τὰς τελευταίας κριτικὰς τῶν ἐφημερίδων τοῦ Βερολίνου διὰ τὸ Φιντέλιο. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἀμιλλῶνται εἰς ἐκ φράσεις θαυμασμοῦ διὰ τὴν ἐντελῶς ὑπὸ νέαν γοητευτικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν μορφήν ἐμφάνισιν τοῦ ἔργου.

Διὰ τὴν ἐκατονταστηρίδα τοῦ Γιόχαν Στράους κατ' ἐξαιρέσιν, τιμῆς ἐνεκεν, θὰ παιχθῇ στήν Ὀπερα ὁ Τσιγκοϊνερμαρόν, μὲ σκηνακὰ τοῦ Ἀραβαντινοῦ.

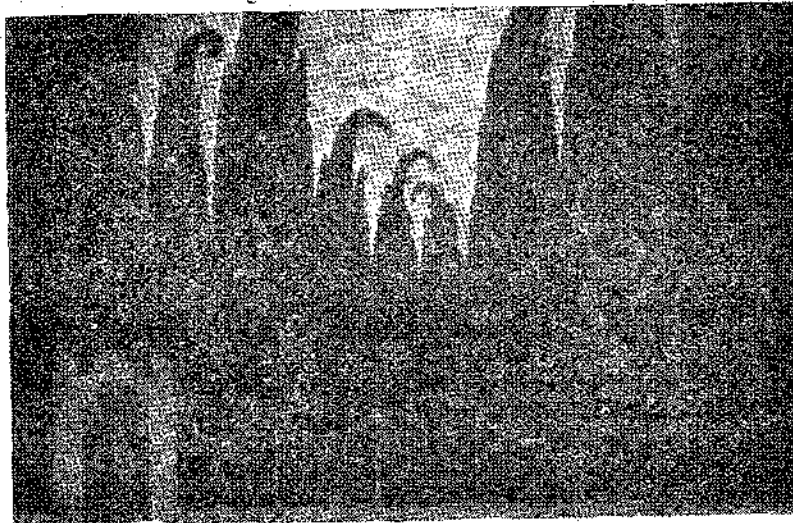
Εἰς τὸ Ἀμβούργον κτίζεται ἤδη ἐν κολοσσιαίῳ θεάτρῳ τὸ ὁποῖον θ' ἀνοίξῃ τὰς πύλας του τὸ 1926 καὶ θ' ἀρχίσῃ μὲ δὴν τὴν σείρα τοῦ Ring τοῦ Βίγνερ, σκηνογραφημένα ἀπὸ τὸν Π. Ἀραβαντινὸν ὅστις ἐργάζεται ἤδη ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ κ. Π. Ἀραβαντινὸς μέσα εἰς ὅλες του αὐτὲς τὶς δόξας καὶ τὰ μέσα ἐργασίας, τὰ ὁποῖα βεβαίως εὐχαριστοῦν ἕναν καλλιτέχνην περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν δόξαν, ἔχει ἐν ἑαυτῷ: Νὰ ἔλθῃ νὰ ἐργασθῇ διὰ τὸ θέατρο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἦδη ἀπὸ τότε πού ἐδρίσκατο ἀκόμη ἐδῶ ἐσυλλογίζετο πλὴν δι' αὐτό, εἶχε μάλιστα καταρτίσει καὶ σχέδια ἐνὸς μεγάλου θεάτρου, τὸ ὁποῖον ἐφραντάζετο ὅτι θὰ ἐπρεπε νὰ οἰκοδομηθῇ ἐκεῖ πού εἶναι οἱ βασιλεὺς σταῦλοι.

Ἄς εὐχηθῶμεν γρήγορα νὰ ἀποκτήσῃ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος συνείδησιν τῆς μερίσσης ἀνάγκης πού ἔχει ἐνὸς μεγάλου θεάτρου, μᾶς μεγάλης ὀπερας, ταί τότε ἕως ἐκπληρωθῇ καὶ ὁ πόθος τοῦ Π. Ἀραβαντινοῦ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΙΟΛΔΑΣΗ

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἐργάζεται πρόθυμα. Ἡ συγκομιδὴ του ἀρκετὴ. Τοιαῖα κυρίως καὶ ἕνα διὸ πορτραῖτα. Στὰ τοιαῖα του ἡ γραμμὴ καὶ τὸ χρῶμα ἀμιλλῶνται ν' ἀναρριχηθῶν εἰς τὴν κορυφὴν κάποιας τελειότητος. Διακρίνει ὁμως κανεὶς ἀκόμη τὴν ἀμίλλαν τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων τῆς ζωγραφικῆς τέχνης, ἀκόμη δὲν ἔχουν συναρμονισθῆ εἰς ἕνα ρυθμὸν ἀπὸ σπασθείαι των, ὥστε νὰ λάμψῃ ἀπὸ τοὺς ἰσιδισμοὺς αὐτοὺς ἡ ζωντανὴ ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα, αὐτὸ τοῦλάχιστον φαίνεται εἰς τοὺς πίνακας—καὶ εἶναι τόσο—πού θέλουν ν' ἀποδώσουν τὴν ἑλληνικὴν φύσιν. Κάποια ἀτμόσφαιρα τεχνητὴ, τὴν ὁποῖαν χύνει ἐπάνω εἰς τοὺς πίνακας του ὁ ζωγράφος, κάνουν τὰ τοιαῖα του νὰ φαίνονται ὡς ἀποκορυσταλλωμένα μέσα σὲ γυῖα, ὡς καθρεφτισμένα μέσα σὲ γαλήνια νερά. Αὐτὸ ἕως νὰ δίνει ἕνα ὀρισμέ-

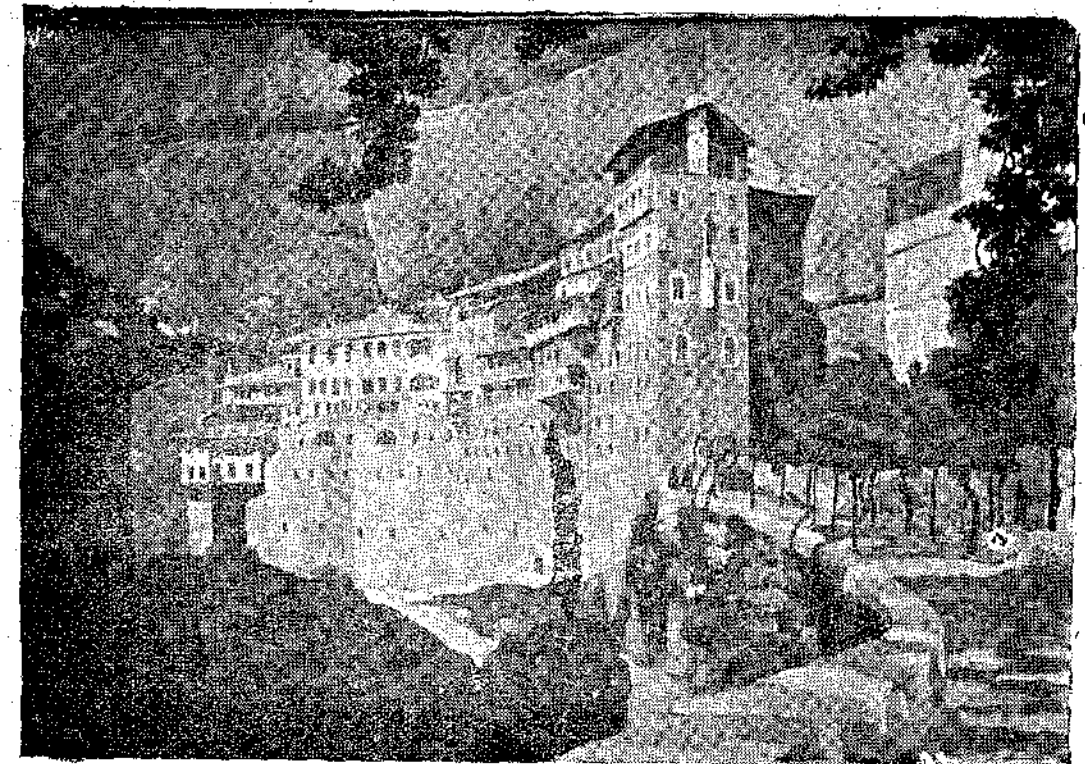

ΟΜΠΕΡΟΝ

νο συναίσθημα καὶ ἢ παρασμένου, μιὰ ἐλαφρὴ μελαγχολία γιὰ στιγμὲς πού ἔχουν ὄψιν, μὰ θὰ προτιμούσαμε νὰ μᾶς ἔδιναν τὴ χαρὰ τῆς ζωντάνιας, τὴν ὥρα πού τὰ κοιτάζουμε καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς γεννήσῃ κατόπιν διάφορα συναίσθηματα. Ὁμως ὁ ζωγράφος αὐτὸς θὰ καταφέρει πολλά, γιὰτὶ καθὼ προοίσιμα ἐργάζεται πρόθυμα. Τὸ πῶς φάγει ἀκόμη φαίνεται στὰ πορτραῖτα του. Δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐκφρασθοῦν καθαρὰ αὐτὰ τὰ πρόσωπα, καὶ τὸ ἀφηρημένο τὰ συγκρατεῖ. Μόνον ἡ «κυρία μὲ τ' ἄσπρο φῶρεμα» φαίνεται πῶς ἀποφασιστικὴ, καὶ στὸν πίνακα αὐτὸν διακρίνει κανεὶς κίβλας πῶς ὁ ζωγράφος πᾶει νὰ σπᾶσῃ τὰ δεσμά του. Τὸ ἐλπίζουμε καὶ τὸ ἐχθίμεθα.

Ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ πόθος ὄλων ἐκείνων πού ἀποβλέπουν εἰς ἕν καλῆτερον μέλλον γιὰ τὴν τέχνη τῆς πατρίδος των. Β. ΡΩΤΑΞ

ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΓΙΟΛΔΑΣΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἄλκης Θυρίλος—Κριτικὲς μελέτες. (Γουπάρης, Χατζόπουλος, Μαλακάσης, Καβάφης, Πορφύρας).—Θεωροῦμε ἕνα παντεποπτικὸ ἐπίπεδο ἀπ' ὅπου ἔχοντις κανεὶς τὸ γενικὸ ἀσθητήριον πορεῖ νὰ δέχεται τὸ νόημα (δικὸ του νόημα) τοῦ ἅλου καὶ τῶν μερῶν του. Ἀπλούστερα: νὰ ἔχη μίαν ἀρχή, ἕνα φῶς (δικὸ του φῶς) μὲ τὸ ὁποῖον βλέπει τὴ φύσιν καὶ τὴ ζωὴ. Σὰν ἀνεβαίνουμε στὸ ἐπίπεδο αὐτὸ καὶ βλέπουμε πῶς ὁ ἄνθρωπος, γυρεύοντας τὴν τελειότητά του ἐξυγλαίζεται ἀπὸ τὴν τεχνητὴ τῆς παρουσίας, δὲν μπορούμε ν' ἀνεχθοῦμε τοὺς ἐργάτας αὐτῆς τῆς ἀπάτης. Πολὺ περισσότερο τοὺς τεχνοκρίτες πού ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἐργασίαν αὐτὴ δεικνύουν ὅτι τιμοῦν καὶ περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἀσκησί τῆς. Τώρα, κατεβαίνοντας χαμηλότερα καὶ περικλείνοντας τὸν ὄριζοντα ὥστε νὰ βρεθῶμε στὸ περιτειχισμένο βασίλειον τῆς τεχνικῆς ὁμομορφίας βρίσκουμε τὸν κ. Ἄλκη Θυρίλλο νὰ τακτοποιεῖ μὲ φλυαρία μὲν ἀλλὰ μὲ καθάρια συνείληση τὰ προϊόντα τοῦ τόπου καὶ πράγμα βέβαια δευτερότερο, μὲ καθάρια βλέμμα.

Οἱ ποιητὲς γιὰ τοὺς ὁποίους ἀφιερῶνται τὴν κριτικὴν του σκέψιν ἂν δὲ νοιώθουν ἀρμόζουσα τὴ θέσιν πού τοὺς βάζει τοῦλάχιστον θ' ἀκούσῃ μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ προσοχὴ μὰ φωνὴ πού εἶναι ἄδολη καὶ πού ἔχει καθε πρόθεσιν νὰ

σταθῇ στὸ ἀντικειμενικὸ σημεῖο ἀρχῶν προσαπορισμένων.

7ῃ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

Τὸ πρόγραμμα εἶχε κατ' ἀρχὴν τὴν οὐβερτύρ Λὸν Ζουάν τοῦ Μότσαρτ. Μετ' αὐτὴν οὐβερτύρ τοῦ μελοδράματος τοῦ αὐτοῦ συνθέτου «Μαγευμένος αὐλός». Αἱ δύο αὐταὶ εἰσαγωγαὶ ἐξετελέσθησαν μὲ δὴν τὴν διαύγειαν καὶ τὸν τόνισμὸν πού ἀπαιτεῖται εἰς προγραμματικὰ ἔργα.

Μετὰ ταῦτα ἐξετελέσθη τὸ κονσέρτο τοῦ Μπαχμ εἰς μί μπερὸλ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Μητρόπουλος ἔδειξε διὰ πολλοστήν φράσιν τὴν ὑπέροχὴν του ἀξία. Εἰς τὸ κονσέρτο αὐτὸ ἔλαβε μέρος καὶ ὁ κ. Καζαντζῆς ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Θεσσαλονίκης (βιολί) ἡ δὲ συμβουλὴ του ὑπέρβη σημαντικὴ. Κατόπιν ἐπαίχθη ἡ συμφωνία τοῦ Μάλερ συναρπασάσα καὶ ἐνθουσιάζασα τὸ ἀκροατήριον εἰς μέγαν βαθμὸν καὶ δικαίως.

Ἡ συνθετικὴ ἐργασία τοῦ βεννιέζου μουσουργοῦ ἐνέχει μίαν σπανίαν δύναμιν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ ἀκροατὴς κυριεύεται εὐχαρίστως.

Ὁ κ. Φ. Οἰκονομίδης, ὁ ἔξοχος διευθυντὴς τῆς χορωδίας Ἀθηνῶν παρουσιάσθη εἰς τὴν 8ην τοῦ σὺλλόγου συναυλιῶν μὲ τρία συμφωνικὰ ἔργα τοῦ Μπετόβεν. Ἡ προσπάθειά του ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικὴ.

ΤΟ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΣ

Ο ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

Βέβαια ο ερασιτεχνισμός δεν μπορεί να σταθή αντίκρου στην συστηματική ή επαγγελματική τέχνη, που απαιτεί ολοκληρωτική άφοβση και αυτοθυσία. Μά στον τόπον μας, όπου όλα ξεπροβάλλουν και μεσουρανούν βγαλμένα από τα πιο απρόοπτα σημεία, όπου οι κορυφές της Τέχνης μας δεν έβγῆκαν ούτε από συστηματικές σχολές, ούτε από καλλιέργεια καλλιτεχνικών γεννεών, μά από παντού άλλου, στον τόπο μας και τον καιρό μας συνηθίσαμε να βλέπουμε τις ερασιτεχνικές προσπάθειες σάνκηπου, από του, όποιους ξαφνικά μπορούν να βγούν άνη λαμπρά. Και δεν είναι λίγα τα παραδείγματα. Ο ερασιτεχνι-

ΔΙΣ ΝΤΟΡΑ ΝΤΟΡΑΝΤΗ

σμός μάλιστα στο θέατρό μας, έβγαλε καρπούς για την επαγγελματική και σοβαρή Τέχνη εξαιρετικά αξιοσημείωτος. Για τους λόγους αυτούς οι ερασιτεχνικές προσπάθειες στον τόπον μας έχουν κάποια πιο σοβαρή σημασία παρά άλλου. Και δεν πρέπει να συγκρίνω τα πράγματα πάντα και να λέμε μόνον όσα είδαμε να γράφουν οι ξένοι για τον ερασιτεχνισμό.

**

Μια αξιοσημείωτη προσπάθεια για το θέατρό μας, όσο κι αν είναι ερασιτεχνική, είναι ή εργασία του «θεατρικού φοιτητικού όμιλου» που έδωσε τελευταία στον «Απόλλωνα» τη «Μαρτίνα» του Jean-Jacques Bernard, με μια έπιτυχία πολύ αξιόπαινη για ερασιτέχνες. Ο όμιλος αυτός δεν είναι νέος. Ίδρύθηκε το 1923 κ' έχει δώσει ως τα σήμερα 42 παραστάσεις. Στην αρχή έκανε τις

εμφανίσεις του μπροστά σε κοινό φοιτητικό κ' έτσι ο πολύς κόσμος δεν είξερε την ύργασία του. Μά κατόπιν έκαμε και δημοσιώφηρες

ΝΙΚΟΣ ΚΕΠΕΤΖΗΣ

εμφανίσεις, που άφησαν μια έντύπωση δροσερή και γιομάτη έλπίδες. Οι πρώτοι ιδρυτές του όμιλου είναι οι φοιτηται κ. κ. Ν. Ματθαίος και Ν. Κέπετζης. Αύτοι σκέφθηκαν να βρουν ανάμεσα στους

ΔΙΣ ΕΛΛΗ ΜΕΛΙΣΣΑΚΗ

φοιτητές καλλιτεχνικά στοιχεία και με το ζεστό τους ένθουσιασμό κατώρθωσαν να βρουν άρχετα και να οργανώσουν ένα θιασάκο. Το πρώτο έργο που έπαιξαν ήταν ή κωμωδία του Π. Ζάνου, «Κάστ ποστάλ». Η παράσταση γίνθηκε στη φοιτητική λέσχη, άπάνω σε μια πρόχειρη σκηνή. Έξακολούθησε κατόπιν της παραστάσεις

του ό όμιλος το 1924 σε μια σκηνούλα στημένη στημένη στη σάλα της Χ.Ε.Ν. Έκελ έδουμάσαμε κάποτε όχι μόνον τους ερασιτέχνες ήθοποιούς, μά . . . και το κοινό. Ήτο το πιο

ΔΙΣ ΤΙΝΑ ΡΑΜΜΟΥ

δροσερό και το πιο καλοπροαιρετο κοινό που άπαντήσαμε ποτέ σε θεατρική παράσταση! Φοιτητές, φοιτήτριες, κορίτσια, κοριτσάκια, δροσιά και φρέσκια ζωή, — χωρίς κριτικούς και συνοφρυωμένα φρύδια. . .

**

Έφέτος ό όμιλος έβράδισε πιο γενναία. Συνεργάζεται τώρα με το «Σύλλογο Έθνι-

ΝΙΚΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

κής Λογοτεχνίας και Καλλιτεχνίας» και δίνει δημόσιες παραστάσεις με την προστασία της Πρυτανείας του Πανεπιστημίου. Είν' αλήθεια πως ή προσπάθεια αυτή έχει

πέσει σε καλά χέρια. Ο διευθυντής του Όμιλου είναι ο κ. Ν. Κέπετζης, νέος μ' ένθουσιασμό, μά και με διάθεση και σύστημα ύργασίας. Ο καλλιτεχνικός οργανωτής των παραστάσεων και προγυμναστής είναι ο ποιητής κ. Γ. Σημηριώτης που ύργάζεται μ' έπιμονή και άφοσίωση. Μά και όλοι οι καλοί ερασιτέχνη, μακριά από κάθε έσκέψη συμφρόντος, με μια άγνη και άδολη διάθεση παλεύουν. Κ' είναι άρχετοι και όλοι μορφωμένοι, μελετημένοι, καλοπαρουσιασμένοι. Οι δεσποινίδες Έλλη Μελισσάκη, Ντόρα Ντοράντη, Τίνα Ράμμου, Μαίρη Σαγιάννου, Έφη Νομίδου, Βιβ. Έυαγγελικού, Νέλλη Καρή και οι κ. κ. Ν. Κέπετζη, Ν. Ματθαίος, Γ. Στεργίου, Π. Κατσέλης, Α. Μανρίδη, Δ. Λαγίδας, Γ. Μιχαλόπουλος, Σ. Πύρρος, Τ. Καλαθάς, Αάμης Χρονόπουλος, Μεν. Μπακατσούλης, Δ. Βουδούρης

ΔΙΣ ΜΑΙΡΗ ΣΑΓΙΑΝΝΟΥ

είναι τα μέλη του όμιλου που πιο πολύ ύργάζονται και εμφανίζονται.

**

Η δ' τώρα ύργασία του Όμιλου, όσο κι αν κριθή άυστηρά — και σ' αυτή την περίπτωση ή πιο γλυκιά συγκατάβαση είναι άνεκτή, — όσο κι αν κριθή όμως άυστηρά μπορεί να σταθή σοβαρά πιο και πλάι στον επαγγελματικό θιασμό. Δεν είναι βέβαια όλοι όσοι παίζουν σ' αυτόν καλλιτέχνες έτοιμοι. Ο ερασιτεχνισμός τους είναι φανερός. Μά ανάμεσά τους είναι και ταλέντα, που μπορούν να σταθούν πλάι σε ήθοποιούς επαγγελματίας. Και κανείς δεν έχει τόσο ψηλά μπορούν ακόμα να φθάσουν. Υπάρχουν αλήθινα μέσα στον όμιλον αυτόν Έλπίδες έντελώς εξαιρετικές. Γιατί να μη πιστέψουμε πως οι Έλπίδες θα γίνουν μέσα στο αύριο Πραγματικότητες;

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΥΛΙΑΝΣ

ΓΕΡΟΣ.—(Ξεκαρδίζεται στα γέλια και τον πιάνει βήχας).

ΕΛΕΝΗ.—Νά δ δάσκαλος φεύγει. Σηκώτε. (στη Μαρίκα). Κάτι λίγο θέλει ακόμα ή νταντέλλα. Είπαμε, μόλις μπή ο θεός μέσα, έσθ θά φύγεις νάρθη απάνω.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Φιού νά πάρη ή δογή θά μου χαλάσετε τή δουλιά! Δεν είπαμε έτσι. Είπαμε: θά τον μπάσης μέσα και θά συμφωνήσετε γιά τον περίπατο. Και θά του ελπής «παρδόν νά φορέσω τό καλό μου φουστάνι». Και θά περάσεις από μέσα εκεί (δείχνει τή πορτίτσα στό βάθος). Και σεις οι άλλοι έμα βροντήξω με τή μαγγούρα μου στό τάβαν, θά κατέβετε όλοι κάτω άυέσως. Καταλάβατε;

ΚΑΤΕΡΙΝΗ.—(χοροληδώντας). Καταλάβαμε!

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Νά! (τή μπατοίζει).

Σφάλιστο στόμα σου κακούργα!
ΚΑΤΕΡΙΝΗ.—(κλαίει) (Μπαίνει ο Στραβοκάνης, όλοι τον περιτριγυρίζουν).

ΣΚΗΝΗ Β'

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—'Α! 'Ηρθες επιτέλους;

ΕΛΕΝΗ.—Τόν ήβρες τον Παπαχόρταστο;
ΓΡΙΑ.—'Ηβρες τά στέφανα;

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—(κρατεί δέμα υπό μάλης—αρχίζει και χάρτει μιά πατάτα από τόν γκιουβέτσι που κρατεί για να τόν μεταφέρει έξω ή γριά) Μήν τόν σηκώνεις, είμαι νησιτικός (άφηνει τόν δέμα στό τραπέζι και κάθεται) Οθφ! ('Η Ελένη και ή Μαρίκα άνοίγουν τόν δέμα. Η Κατερίνη μαζεύεται να ιδεί και με τά επιφωνήματά της κάθε φορά φανερώνει τί έχει μέσα τόν δέμα. 'Ο Στραβοκάνης ταμπάει άπ' τόν γκιουβέτσι που ή γριά τόν κρατεί και κάθε φορά τόν έμποδίζει να πάρει μεγάλο μεζέ).

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Δεν τόν έφερες τόν παπα;

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—(πίνει) Τόν παπα; (νεύει προς νάι!)

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—'Ε πούντον;

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—(τρώγοντας) Στίς τέσσερες.

ΓΡΙΑ.—'Αμ άφησε χριστιανέ μου και για τόν γάμο! (τό πέρνει).

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Μίλα μωρέ;

ΚΑΤΕΡΙΝΗ.—(ξεφωνίζει) Τά στέφανα, άχ!

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—Στίς τέσσερες θά είναν έδδ.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—'Αχα χούχα! Τόν άφησες μωρέ!

ΚΑΤΕΡΙΝΗ.—Τά δαχτυλίδια, άχ!

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—Θά τόν φέρει ο κύριος Βραχμιασμένος ο ψάλτης.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Ούμ! Άλλο κρασοκάνατο!

ΓΕΡΟΣ.—(Ξεκαρδίζεται στα γέλια και τον πιάνει βήχας).

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—Μά όταν σου λέω έγω, θάρθουν, τόν όποιον τούς έπήρα λόγο.

Ο κ. Β. ΦΑΛΗΡΕΑΣ μαθητής του Πολυτεχνείου, μετέσχε του διαγωνισμού γλυπτικών έργων διά τόν 'Ηρώον του Μιχαήλου μετ' άλλων έξεχόντων καλλιτεχνών διά τόν έργου του «'Επί τάς», όπερ έτυχε τής έκλογής και τού βραβείου έξ 600 χιλ. δραχμών.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Τίποτα! Θά πιάσω να τούς φέρεις!

ΚΑΤΕΡΙΝΗ.—Δαμπάδες, άχ!

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—Θαρθούνε σου λέω. (πίνει).

ΕΛΕΝΗ.—'Ε τί καθόστε! Περνάει ή ώρα. 'Οπον και νάσαι θά φανή ο γαμπρός. [Πάμε έμείς.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—(ξεφωνίζει) Δε φταίει κανείς, φταίω γόν που καταπίστηκα. 'Αν μου χαλάσετε τή δουλιά, να ξέρετε, θά σκοτώσω άνθρωπο, θά με πάρει στό λαιμό σας.

ΕΛΕΝΗ.—'Εμπρός. Σήκω γέρω. (φεύγουν ένας ένας. Μένει ή Μαρίκα κι' ο Κατσικονούρης).

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—(Ρωτώντας τόν Στραβοκάνη τήν ώρα που βγαίνει). Πήρες τήν κουμπούρα μαζί;

ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΗΣ.—'Αμ χάντε καυμένη, που κανείς έτσι, ξέρεις τί νιάνιαρο είναι αυτός;

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—'Ετσι να τόν τρίζω τά δόντια, τά γιόμισα. Κι' ύστερα, έχω τόν μαχαίρι.

ΓΡΙΑ.—(που γυρίζει) Βαγγέλη, προσοχή παιδάκι μου, μη βιαστής και μην παραφέρουσαι.

διωμάτιο. 'Η Μαρίκα άνοίγει τόν τράμι του φεγγίτη 'Ο Κατσικονούρης βγαίνει τόν κεφάλι του άπ' τόν άνοιγμα τής πόρτας.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Μέσα, μωρή, πέστον νάρθη μέσα. (Ξαναχάνεται)

ΜΑΡΙΚΑ.—(κάνει νόημα στό παράθυρο) Δεν είμαι έτοιμη, ξέρεις. Είχαμε φασαρία στό σπίτι. 'Ηρθαν κάτι συγγενήδες μας και τόρα μόλις φύγαμε. 'Ελα μέσα.

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—(άπ' έξω κάτι λέει)

ΜΑΡΙΚΑ.—Είμαι δλομόναχη. Κ' 'Ελα μέσα γραμμή. (κλείνει)

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—(βγαίνει τόν κεφάλι του) 'Ερχεται;

ΜΑΡΙΚΑ.—'Ερχεται. (βγαίνει στό διάδρομο) ('Η κάμαρη μένει άδεια. Ακούγεται ο θόρυβος άπ' τήν άποπάνω κάμαρη. Τά ποντίκια κυκλοφορούν στό πάτωμα)

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΜΑΡΙΚΑ.—(τόν τραβάει άπ' τόν χέρι) 'Ελα καυμένη γλήγορα μέσα.

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—Δεν είναι κανείς στό σπίτι;

ΜΑΡΙΚΑ.—Κανείς.

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—'Ωστε είσαι δλομόναχη;

ΜΑΡΙΚΑ.—Ναι! 'Η μητέρα έχει πάει στην άδερφή μου που είναι άρρωστη. Στάσου τόρα μια στιγμή έδδ να ντυθώ και πάμε.

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—(χωρίς να τής άφίση τόν χέρι) Να σου είπω. Ξέρεις, είμαι όλο χαρά σήμερα. (θέλει να τή φιλήση) Χρυσό μου!

ΜΑΡΙΚΑ.—(τραβιέται) Στάσου δά!...

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—'Ελα, έλα, ένα φιλάκι... (Τήν τραβά να τή φιλήση. Κάποιος κρότος άπό μέσα. 'Ακούγεται) Τ' είναι; ποιος είναι;

ΜΑΡΙΚΑ.—Κανείς, θάνα άποπάνω ο νοικιάρης.

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—Ποιος νοικιάρης;

ΜΑΡΙΚΑ.—'Ο δάσκαλος!

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—(ήσυχάζει) 'Ελα λοιπόν. Μόνον ένα φιλάκι.

ΜΑΡΙΚΑ.—Μά με άρχεις, τότε θά ντυθώ;

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—Καλά, και τόν σπίτι θά τόν κλειδώσης;

ΜΑΡΙΚΑ.—Νά τόν κλειδώσω;

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—'Η πώς θά γίνη; Θάρρησον οι γέροι;

ΜΑΡΙΚΑ.—Ού! τόν βράδυ θά γυρίσουν!

'Αλλά θ' άφήσω τόν κλειδί στην γλάστρα.

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—(πονηρός) Κι' ούτε είναι φόβος νάρθη κανέναν συγγενή, κανέναν γείτονα εν τώ μεταξύ;

ΜΑΡΙΚΑ.—Κανείς!

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—Θέλω να είπω... 'Αχ, έλα μια στιγμή τόρα που είμαστε έπτελώς μόνον, να σέ σφιξω στό στήθος μου, ν' άκούσω τήν καρδιά σου να χτυπάει πάνω στην δική μου.

Στάσου, στάσου, μη φεύγεις. (τήν τραβάει να τήν καθήση στόν καναπέ) Είναι ή πρώτη φορά που είμαι τόσο κοντά σου, τόσο μόνος μαζί σου.

Χρυσό μου, άγάπη μου. (κάθεται στην καναπέ κι' ατή σούβει λίγο άπάνω του. Νέος κρότος άπό μέσα. Πεταγονται και οι δύο όρθοι).

ΠΙΡΠΙΡΙΚΟΣ.—Κάποιος ήρθε!

Τόν ύψηλότερον μέρος έργου του κ. Φαληρέα: 'Η μορφή τής 'Ελλάδος, ύψηλότερου Σπαρτιάτιδος, μά και πονούσης μητέρας, δεχομένης επί τής άσπίδος τόν πίπτοντα στρατιώτην.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Ξεφορτώνου με γέ, που θά με συμβουλέψης. Δεν ξέρω τή δουλιά μου;

ΓΡΙΑ.—Τόν παιδί, ξέρεις, είναι άπό σπίτι, είναι άπό σόι, και θέλει τόν πράμα με τρόπο. Να μη μάς πάρει για δίλω διαόλου.

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Ρε κόβε σου λέω! Θά σόν παντρέψω έγώ οά να τή ένα χάπι κινίνο.

ΓΡΙΑ.—(φιλεί τήν κόρη της και σταβροκοπιέται) 'Ε! ή ώρα ή καλή παιδάκι μου, με τήν εύκοδλα μου! (κλαίει και φεύγει)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ.—Λοιπόν είπαμε. Κοίτα καλά μην τά μυριστή και δεν έμπη μέσα.

ΜΑΡΙΚΑ.—Κρύψου, μπάρμπα, περνάει. ('Ο Κατσικονούρης βιαστικά βγαίνει σ' άλλο.

— Καλά λοιπόν κουβέντισε.

— Άλλοτε, πού νόμιζα πως δε θα μπορούσα να κερδίσω την καρδιά της Μάνις, υπέφερα σιωπηλά. Άλλά σύ ...

— Όχι, καλέ μου, αυτό δεν πρέπει να το λές και γώ υπέφερα.

— Οι καρδιές μας, ξέρεις, δεν είναι πράγματα χωρίς ζωή, πού να μπορεί κανείς να τις κατέχει αν τις αποχτήσει. Αισθανόμουν πως δεν γνώριζα την καρδιά της Μάνις και πως μία μέρα με ένα ζωηρό επεισόδιο ...

— Ναι, Τζοτίν, έχεις δίκιο.

— Γι' αυτό δεν πρόσεχα πολύ τα καρτίσια της.

Η Μάσι δεν μίλησε και έπνιξε έναν αναστεναγμό. Όχι μία φορά, μα συχνά είχε προσέξει, πως ο Τζοτίν πέραγε τη νύχτα στη βεράντα. Προτιμούσε να βραχή από τη ραγδαία βροχή παρά να πάει στην κρεβατοκαμαρά του. Πόσες μέρες τώρα κοιτόνταν με πυρετό, και ήξερε, πόσο επίθυμούσε να ήρχονταν η Μάνι να του δροσίσει το μετωπό του πού έκαιε, ενώ η Μάνι έτοιμάζονταν για να πάει στο θέατρο. Κι όμως όταν ήρχονταν η Μάνι για να τον άρειση, την έδειωνε θυμωμένος. Αυτή μονάχα ήξευρε το μεγάλο του μυστικό πόνο. Πόσες φορές ήθελε να του πη: «Μην το προσέχεις τόσο το παληό παιδο, άφησέ την, ως πουμόνη της να σε σπονέση, καινάμάθη τα σιωπηλά δάκρυα. Μα κάτι τέτιο δεν μπορεί κανείς να το πη και τόσο εύκολα να το καταλάβει. Ό Τζοτίν είχε στήσει θρόνο στη θεά γυναίκα μέσα στην καρδιά του, και στο θρόνο αυτόν κάθονταν η Μάνι. Δε μπορούσε να πιστέψη ότι κι αυτός έπρεπε να πιη, από το κρασί της αγάπης, πού πρόσφερνε στην θεά του. Και έτσι εξακολουθούσε να προσεύχεται, και να προσφέρει τη θυσία του χωρίς να ελπίζει σε ανταπόδοσι.

Η Μάσι πάλι νόμισε, πως ο Τζοτίν κοιμήθηκε, όταν αυτός φώναξε ξαφνικά:

— Ξέρω πως σκέπτεσαι πως δεν είμαι εύτυχης με τη Μάνι και γιαυτό ήσουν κακιά μαζί της. Μα, Μάσι, η εύτυχία είναι σαν κάθε άστερι. Δε φωτίζουν όλα τα σκοτάδια, έχουν έν τω μεταξύ σημάδια. Αυτά τα σημάδια είναι η πλάνας μας. Κάνουμε λάθη στη ζωή μας, και πολλά δεν έννοούμε. Μα το φως της αλήθειας φτάνει. Δεν ξέρω, πως συμβαίνει να ναι η καρδιά μου τόσο χαρούμενη τοῦτο το βράδυ.

Η Μάσι άρχισε να χαιδεύει ζωηρά το μετωπο του Τζοτίν, ενώ τα δάκρυά της άθώρητα χύνονταν στο σκοτάδι.

— Σκεπτόμουν άκριβώς, Μάσι, είναι τόσο νέα! Τι θα κάνη, όταν εγώ ...;

— Νέα, Τζοτίν; Είναι αρκετά μεγάλη. Και γώ ήμουν νέα όταν έχασα τον αγαπημένο μου, και τον έβρηκα πάλι για πάντα μέσα στην καρδιά μου. Ήταν αυτό ένα χάσιμο; Και νομίζεις πως πρέπει κανείς απόλυτα να είναι εύτυχισμένος;

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β' ΤΟΜΟΥ

Είς τους κ. κ. αναγνώστας μας εύχόμεθα κάθε εύτυχίαν

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΙΑΝΗΣ

Άπό τους νέους καλλιτέχνες που έπροκάλεσαν την ποσοχή στην θερινές εμφανίσεις του από της σκηνης του «Αθηναίου» και ύπόσχεται εύρο μέλλον.

— Μάσι, κύνταξε, τώρα άκριβώς πού ξυπνά η καρδιά της Μάνις, εγώ ...

— Μη λυπάσαι γι' αυτό Τζοτίν. Δεν είναι αυτό άρκετό, πού η καρδιά της ξυπνά;

— Έξαφνα ξέφυγαν του Τζοτίν τα λόγια από ένα λαϊκό τραγούδι, πού είχε άκούσει μία φορά από καιρό.—

— Μάσι, τί άρα είναι τώρα;

— Ως έννεα.

— Τόσο χωρίς άκομη και γώ νόμιζα πως θάταν τουλάχιστο δύο ή τρεις. Τα μεσάνυχτα τα δικά μου άρχίζουν μόλις ο ήλιος δύσει. Μα γιατί λοιπόν ήθελες να κοιμηθώ;

— Νά, θυμάσαι χθές πόσο ευεινες άγρονπος με την κουβέντα, γι' αυτό πρέπει σήμερα να κοιμηθής νωρίς.

— Η Μάνι κοιμήθηκε;

— Όχι, καταγίνεται να σου έτοιμάση λίγο ζουμί.

— Δεν άστειλέσαι, Μάσι; Πραγματικά φροντίζει;

— Βέβαια! Αυτή έτοιμάζει όλα για σένα, η μικρή προκομένη γυναίκα.

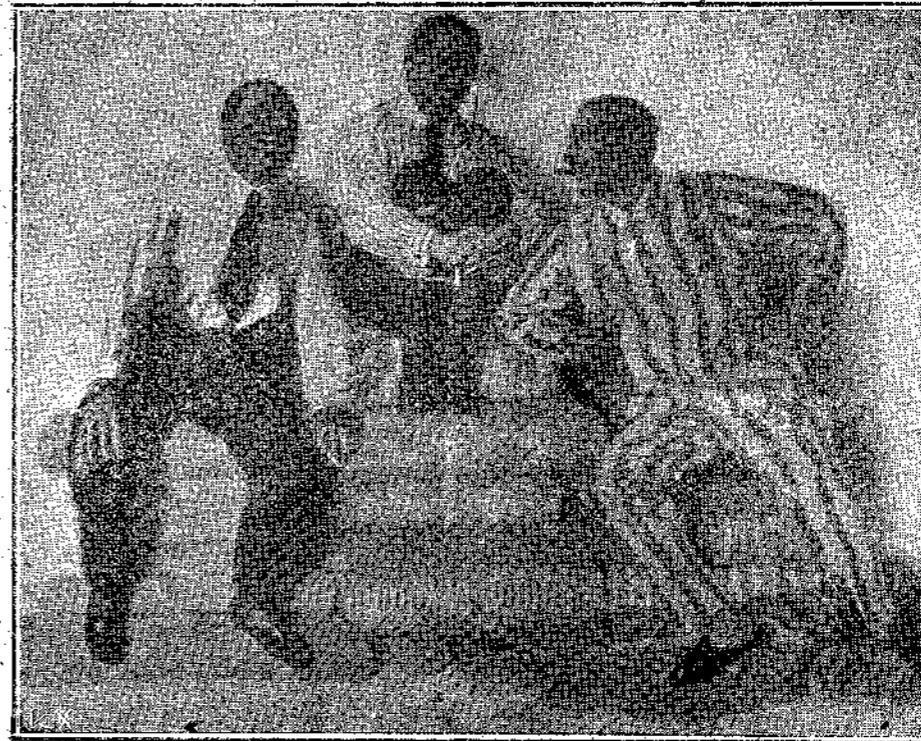
— Νομίζα, πως η Μάνι κυρίως δεν ...

— Μία γυναίκα δεν δυσκολεύεται τέτια

(Ακολουθεί)

A. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ 10

Η ευδιαθεσία μας οφείλεται εις την τελειότητα των ειδών Αντωνάκη

ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ
ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΒΑΣΤΟΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ
ΔΙΑ

ΕΣΟ

**ΙΣΧΥΑΛΙΑΝ
ΝΕΥΡΑΛΙΑΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΑΜΥΓΔΑΛΙΤΙΑ**

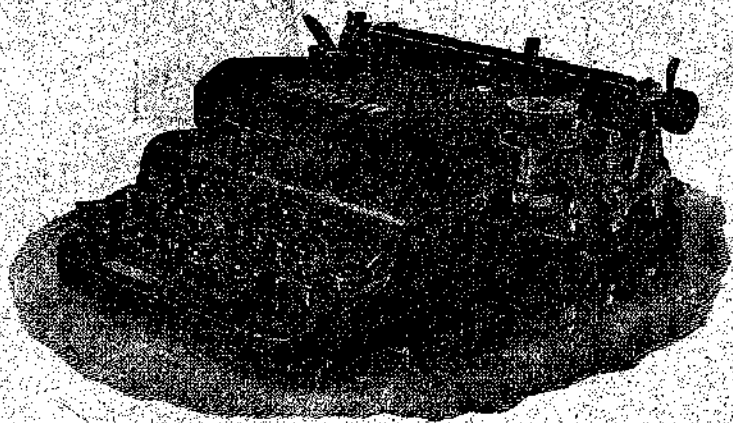

ΕΣΟ

Θαμνηνη απολαυση
να καθαριζει τα δοντια σου

με το
Ravinos

Η
Ω
Ρ
Ο
Ν
Τ
Ι
Ο
Κ
Τ
Ρ
Ε
Ρ
Μ
Α

ARCHO

Έλληνογαλλική
Στερωτάτη
Απλουστάτη
Εθουνοτάτη

Μ'εγγύησιν στερεό-
τητος και καλής λει-
τουργίας

Εύκολαι πληρωμης

Γραφομηχαναι παντός τύπου - καινούργεις και Occasion

ΑΔΕΛΦΟΙ **Π. & Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥΛΟΙ**

ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 28 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. Δ'ΣΙΣ <ΘΗΡΟΣΚ> ΤΗΛ. 4-57